

Israel's kans op zaligmaking

een studie van Romeinen 10
Door Michael Morrison

Van Romeinen 9 tot 11, behandelt Paulus het plan van God met Israël. Wil het nieuwe verbond zeggen dat het Joodse volk niet langer de bijzondere belangstelling van God geniet? Is er voor Israël geen rol meer weggelegd omdat zaligmaking het gevolg van geloof is? In hoofdstuk 10 ontvouwt Paulus de vraag maar geeft er geen antwoord op.

Israël's falen

Paulus begint met de hoop uit te spreken dat de Joden het evangelie aan zullen nemen: "Broeders, de begeerte mijns harten en mijn gebed over hun behoud gaan tot God uit" (Rom 10:1). Paulus wil dat zijn eigen volk gered zal worden. Menselijkerwijs gesproken zouden we verwachten dat zij er zelf ook zo over dachten.

"Want ik getuig van hen, dat zij ijver voor God bezitten, - het probleem is echter: maar zonder verstand" Waar ontbreekt het dan aan?

"Want onbekend met Gods gerechtigheid (zij kenden Gods gerechtigheid, maar ze hadden er geen idee van hoe hij mensen als rechtvaardig zou gaan beschouwen) en trachtende hun eigen gerechtigheid te doen gelden" dit schriftgedeelte is in contrast met rechtvaardigheid gebaseerd op de wet, en een goddelijke rechtvaardigheid die een gevolg is van geloof (9:30-31; 10:5-6).

De Joden ervaarden het verbond met God als rechtvaardigheid, een relatie die de heidenen niet hadden.

Doordat de Joden zich op de wet concentreerden, konden ze geen andere mogelijkheid tot rechtvaardigheid zien, en dus ook niet het werken van God met andere volken. En doordat ze naar hun eigen werken keken, "hebben zij zich aan de gerechtigheid Gods niet onderworpen" (10:3).

Gods rechtvaardigheid komt voort uit genade, niet uit werken, en zolang mensen kijken naar wat ze doen, verzaken zij de gift van rechtvaardigheid die door het evangelie wordt geopenbaard, te aanvaarden. Dus trekt Paulus de conclusie:

"Want Christus is het einde der wet, tot gerechtigheid voor een ieder, die gelooft" (v. 4).

Sommige vertalingen zeggen "het einde" van de wet; anderen hebben het over "het doel" van de wet.

Als Christus het einde der wet is, dan is de wet tot een eind gekomen. Als Christus het doel van de wet is, dan wijst de wet in de richting van Christus.

Zowel doel als eind kunnen door andere verzen bevestigd worden, maar wat probeerde Paulus hier te benadrukken?

Misschien had hij beide betekenissen op het oog. In een wedstrijd is bijvoorbeeld het doel hetzelfde als het eind. Als we het doel of het nut van een inspanning bereiken, houdt de onderneming op. Je zou het ook kunnen vertalen met hoogtepunt of climax. Christus is het hoogste symbool van wat de wet was. Nu dat we in Hem zijn, hebben we hetgeen eraan vooraf gaat niet meer nodig, want hij is de weg naar onze rechtvaardigheid.

De gevolgtrekking van Paulus is helder: rechtvaardigheid kan niet verkregen worden door de wet. Beter gezegd: zij moet 1) gegeven worden door Christus, 2) in geloof i.p.v. door werken ontvangen worden en 3)

zij is beschikbaar voor Joden zowel als heidenen. Als het op zaligmaking aankomt hebben Joden geen speciale privileges. De wet die speciaal voor Israël bestemd was, is niet nodig voor zaligmaking. In vers 5 tot 10 borduurt Paulus verder op geloof, en in de verzen 11 tot 13 benadrukt hij dat zij voor iedereen beschikbaar is.

Tegenstelling tussen de wet en het evangelie

Paulus ondersteunt zijn betoog door Leviticus 18:5 te citeren: "Want Mozes schrijft: de mens, die de gerechtigheid naar de wet doet, zal daardoor leven" (v. 5). In het oude verbond wordt geloof ook genoemd, maar de nadruk ligt daar op gehoorzaamheid. Daar niemand ooit in staat was te doen wat de wet vereiste, kon het nooit een weg naar rechtvaardigheid zijn. Het nieuwe verbond daarentegen is gebaseerd op geloof, dus slaagt het daar waar het oude verbond faalde.

"Maar de gerechtigheid uit het geloof spreekt aldus: Zeg niet in uw hart: wie zal ten hemel opklimmen? Namelijk om Christus te doen afdalen; of: wie zal in de afgrond nederdalen? Namelijk om Christus uit de doden te doen opkomen" ' (ofwel Christus uit de dood doen opstaan) (vv. 6-7, gedeeltes citerend uit Deut. 30:4, 12-13). Mozes zegt hier tot de Israëlieten dat ze niet uitverkozen waren omdat ze rechtvaardig waren, dus hadden ze kunnen weten dat God zich bekend kon maken aan zondaren, zoals de heidenen.

Mozes legde de Israëlieten uit dat de geboden bekend waren gemaakt en niet verborgen gehouden. Gods woord was overal en altijd voor hen beschikbaar. Ditzelfde principe paste Paulus toe op Christus en het evangelie - het woord van God is in het evangelie gemakkelijk te onderscheiden.

"Maar wat zegt zij?" Vraagt Paulus in v. 8; en dan haalt hij Deut. 30:14 aan: "Nabij u is het woord, in uw mond en in uw hart." Deuteronomium vervolgt met "om het te volbrengen," maar dat laat Paulus weg, want hij heeft het over het principe van het evangelie, niet de wet. In plaats daarvan zegt hij, "... namelijk het woord des geloofs, dat wij prediken." De boodschap over rechtvaardigheid is niet moeilijk te vatten.

Paulus laat zien hoe toegankelijk ware rechtvaardigheid is: "Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden" (v. 9). Paulus geeft hier niet een nieuwe formule van zaligmaking - hij laat zien hoe de woorden mond en hart van toepassing zijn op het evangelie. Het is Christus (niet de wet) die in het hart en het verstand moeten zijn.

"Want met het hart gelooft men tot gerechtigheid en met de mond belijdt men tot behoudenis" (v. 10). Hier zet Paulus geloof en belijdenis als parallelle ideeën op één lijn, niet wezenlijk verschillend, rechtvaardiging en zaligmaking zijn twee nagenoeg identieke termen. De wet vereiste gehoorzaamheid, maar het evangelie vereist aanvaarding.

Iedereen is uitgenodigd

Paulus gaat verder in v. 11 met "Immers het schriftwoord zegt: al wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen." Dit is een verwijzing naar Jes. 28:16, waarin staat dat God een hoeksteen ten grondslag zal leggen in Sion, en het volk dat geloof zal hebben in >>

deze hoeksteen niet in gebreke zal worden bevonden in de dag des oordeels. Paulus haalde het complete vers in 9:33 aan; hier herhaalt hij juist dat deel dat gaat over het geloof in Christus als de sleutel tot zaligmaking.

Paulus herhaalt dan een favoriet thema: "Want er is geen onderscheid tussen Jood en Griek. Immers, een en dezelfde is Heer over allen, rijk voor allen, die Hem aanroepen want: 'al wie de naam des Heren aanroepen, zal behouden worden' "(vv. 12-13, Joël 2:32 citerend). Zaligmaking komt van de Heer, we kijken naar Hem voor ons behoud. In Joël was de Heer nog Yahweh, maar Paulus gebruikt het vers voor Christus, en laat daarmee zien dat Hij Jezus Christus als God aanvaard had. Hij benadrukt dit in vers 14: "Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in wie zij niet geloofd hebben?" Zij moeten de Heer aanroepen om gered te worden, maar als de mensen denken dat hij een gekruisigde crimineel is in plaats van de Messias, zullen ze hem niet aanroepen. "Hoe geloven in Hem, van wie zij niet gehoord hebben? Hoe horen zonder prediker? En hoe zal men prediken zonder gezonden te zijn?" (vv. 14-15). Prediking en zaligmaking worden hier in één adem genoemd. Maar het probleem zal niet opgelost worden door meer predikers te sturen – er zijn al predikers gestuurd, en de meeste Joden geloven nog steeds niet. Waar ligt precies het probleem voor de Joden?

Israël hoort wel maar gelooft niet

In vers 15 laat Paulus zien dat er boodschappers gestuurd waren: "Gelijk geschreven staat: 'hoe liefelijk zijn de voeten van hen, die een goede boodschap brengen!' " Dit is een aanhaling van de Griekse versie van Jesaja 52:7, met het gewone Nieuw Testamentische werkwoord voor het prediken van het evangelie. In de tijd van Jesaja was het de profetie voor het volk dat het goede nieuws weer in hun land in ere hersteld zou worden.

Paulus zegt in vers 16: "Maar niet allen hebben aan het evangelie gehoor gegeven. Want Jesaja (53:1) zegt: Here, wie heeft geloofd wat hij van ons hoorde?" De mensen aanvaardden de boodschap ook toen niet, het is een oud probleem.

Jesaja zegt dat de boodschap geloofd moet worden – het is een kwestie van geloven, een van Paulus' favoriete stokpaardjes. In vers 17 zegt hij: "Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door het woord van Christus." Hier schijnt Paulus de evangelische boodschappen van vers 15 te completeren. Mensen moeten de boodschap eerst gehoord hebben voor ze die kunnen geloven – maar het horen alleen hoeft nog niet altijd tot geloof te leiden.

In vers 18 vraagt Paulus: "Maar ik vraag: hebben zij het dan niet gehoord? Zeer zeker: 'over de ganse aarde is hun geluid uitgegaan en tot de einden der wereld hun woorden.' " Dit slaat op Psalm 19:4, waar staat dat het uitspansel het werk zijner handen verkondigt. Als de hele wereld de boodschap gehoord heeft dan de Joden dus ook. "Maar ik vraag," gaat Paulus verder in vers 19, "heeft Israël het dan niet verstaan? Vooreerst zegt Mozes: (in Deut. 32:21), ik zal u najverig maken op wat geen volk is, toornig op een onverstandig volk.' "

Ja Israël begreep het wel, maar zij faalden, en God zei hun op voorhand dat hij met andere volken zou gaan werken. Dit sleutelvers laat ook aan Paulus zien wat God met Paulus als dienaar van plan was: Hij wilde dat de zaligmaking van de heidenen Israël jaloers zou maken, zodat de Joden het evangelie zouden accepteren.

"En Jesaja waagt het te zeggen: Ik ben gevonden door wie Mij niet zochten, Ik ben openbaar geworden aan wie naar Mij niet vroegen" (v. 20, een aanhaling van Jesaja 65:1). Jesaja heeft het over de eigenzinnige Israëlieten, maar Paulus past het hier toe op de heidenen. Als God zich bekend kan maken aan onterfde Israëlieten, dan kan hij het aan iedereen. Dus keerde God zich van de jaloers af, en zegende mensen die niet eens wisten waar ze om moesten vragen.

Paulus besluit het hoofdstuk met te zeggen: "Maar van Israël zegt hij: 'De ganse dag heb Ik mijn handen uitgestrekt naar een ongehoorzaam en tegensprekend volk' " (v. 21, een aanhaling van Jes. 65:2). God wilde niet dat Israël het spoor bijster zou worden, maar ze wilden gewoon niet luisteren. Israël had de kans op zaligmaking, maar de meeste weigerden dat.

Maar betekent dat, dat God hen heeft opgegeven? Zeer zeker niet, zegt Paulus. Maar dat staat in hoofdstuk 11, en we gaan zijn conclusie daarop in de volgende aflevering bekijken.

Vragen voor een discussie:

- Ben ook ik ooit ijverig voor God en zijn wet geweest, maar abusief? (v. 2) Ben ik door die ervaring minder ijverig geworden? Is dat beter?
- Zit het evangelie in mijn hoofd zowel als in mijn hart? (v. 8)
- Wie is er voor mij gekomen om het goede nieuws te brengen?
- Ben ik jaloers als iemand gezegend wordt? (v. 19) Brengt die jaloersheid goede of slechte vruchten voort?

Artikel uit de Worldwide News van mei 2004, vertaald door B. Hoes

copyright © Worldwide Church of God, 2004